

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У КЛАСИЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

У статті йдеться про значення компетентнісного підходу у підготовці майбутніх фахівців в класичному університеті; розкрито складові професійно-виховної компетенції учителів початкової школи.

Ключові слова: компетентнісний підхід, професійно-виховна компетентність, готовність до виховної роботи.

В реалізації вимог із запровадженням "європейського змісту" в систему вищої освіти і науки України пріоритетного значення набуває втілення у вітчизняній освітній процес вищих навчальних закладів (ВНЗ) інноваційних форм навчання, серед яких – компетентнісний підхід. Він є одним із концептуально важливих засобів управління якістю підготовки спеціалістів в Україні та світі.

Компетентнісний підхід – це спроба привести вищу освіту у відповідність з потребами ринку праці, запитами особистості й суспільства. Компетенції закладаються в освітній процес вищої школи технологіями, змістом, стилем життя навчального закладу, взаємодією між викладачем та студентом. Тому і підготовка спеціалістів у вищій школі України повинна визначатися саме якістю державних освітніх стандартів, навчальних планів і програм, моделей випускників, а також ступенем кваліфікації викладацького складу, рівнем навченості студентів, станом виховної роботи і матеріально-технічної бази та соціально-побутових умов студентів і викладачів.

Аналіз літератури О.О. Абдуліної, О.З. Алексєєвої, Г.О. Арутюнової, К.А. Жуkenової, Е.Г. Іванової, О.Я. Канапацької, Г.Г. Кіт, Л.В. Нечаєвої, Р.Л. Нью, Є.С. Палагіної, І.С. Порохової, В.В. Сагарди, В.Т. Шутяка та інші дозволяє визначити підготовку вчителя як систему змістовно-педагогічних та організаційно-методичних заходів, що спрямовані на формування особистості майбутнього педагога на основі компетентнісного підходу.

Виховна діяльність учителя була предметом дослідження багатьох сучасних педагогів і психологів. В одних працях увага дослідників акцентується на змісті, формах і методах роботи. Цей підхід у розв'язанні проблеми реалізується в кількох напрямках: методології і методах дослідження проблеми (Григор'єва О.О., Кузьміна М.В.), вивченні компонентів виховної діяльності і вмінь, які входять в неї (Сільманова В.К., Засобіна Г.О., Кисельгоф С.І., Метельський Г.І., Соколова Л.Г. та ін.), розв'язанні завдань у галузі виховання (Акімова А.А.). В інших працях об'єктом дослідження став процес формування професійних якостей вчителя як вихователя (Гоноболін Ф.М., Сластьонін В.О., Щербакова О.І.).

Визначення готовності до професійної діяльності дає Л.В.Григоренко. За словами автора, професійна готовність – це "сукупність професійно-педагогічних знань, умінь, навичок та особистісних якостей, що забезпечують результативність роботи шкільного вчителя" [1, с.41]. Однак автором не визначено, які саме якості, знання, вміння, навички, що входять до структури готовності, не виділено ставлення до педагогічної діяльності.

Заслуговує на увагу дослідження А.Ф.Ліненко [2], у якому простежено історію поняття "готовності", дано глибокий аналіз сучасних досліджень з означеної проблеми. Готовність розглядається як цілісне утворення, що характеризує емотивно-когнітивну і вольову змобілізованість суб'єкта в момент його включення в діяльність певної спрямованості.

Автор вказує на етапність у формуванні готовності майбутніх учителів до професійної діяльності: І – довузівська підготовка (педагогічні класи, профорієнтаційна робота у школі);

II – основний етап, навчання у вищому навчальному закладі; III – професійна адаптація випускників педагогічних навчальних закладів.

У низці досліджень (Богданова І.М., Заремба Л.В., Козак М.В., Мороз О.Г. та ін.) запропоновано розглядати структуру професійно-педагогічної готовності майбутніх фахівців як цілісне утворення особистості, що включає три компоненти: мотиваційний, оцінний, операційний.

Професійне становлення вчителя-вихователя в динаміці розглядається в педагогічній літературі на таких рівнях: інтуїтивному, репродуктивному, репродуктивно-творчому, творчо-репродуктивному, творчому (Сластьонін В.О.). В основі кожного рівня лежить відповідний рівень готовності випускника вищого педагогічного закладу до виконання своїх виховних функцій.

Як свідчить аналіз проведених досліджень, вивчення виховної діяльності вчителя початкових класів здебільшого проводиться з функціональних позицій. Це знаходить вираження і у трактуванні суті виховної діяльності. Системний аналіз передбачає, що виховна діяльність розглядається як цілісний об'єкт дослідження, причому головна увага приділяється не окремим її елементам, а тим взаємозв'язкам, які конструюють систему діяльності, є її суттєвими характеристиками.

Питання цілісності підготовки вчителя підіймає у своєму дослідженні З.Н.Курлянд [3]. Цілісність підготовки вчителя передбачає таку організацію навчально-виховного процесу, при якій стимулюється активний стан усіх структурних компонентів особистості майбутнього вчителя у їх єдності. Це стає можливим, якщо навчально-виховний процес, спрямований на підготовку майбутніх учителів, включає студентів у різноманітні види діяльності, які допомагають засвоїти не лише необхідні знання зі спецпредметів, а й розвивають педагогічні здібності і вміння, творчий потенціал, формують навички управління своїми психічними станами.

Метою статті є окреслення сутності компетентнісного підходу у підготовці майбутніх учителів початкових класів, визначення складових професійно-виховної компетентності майбутніх фахівців школи I ступеня.

Готовність до педагогічної діяльності в загальних рисах характеризує і готовність до виховної позакласної та позашкільної роботи, яка, однак, має і свої особливості, зумовлені специфікою виховної роботи.

Аналіз літератури з проблеми професійно-педагогічної підготовки дозволив встановити взаємозв'язок виховної діяльності вчителя початкових класів з процесом його підготовки та станом готовності до її здійснення. Він виявляється в наступності та взаємозумовленості функцій цих педагогічних систем (підготовка виступає засобом формування готовності до діяльності, готовність є результатом і показником якості підготовки і реалізується та перевіряється у діяльності; діяльність виступає метою підготовки і водночас виконує функції її регулювання й корекції), а також у відповідності їх структурних компонентів.

Н.В.Кузьміна виділяє п'ять таких структурних компонентів системи педагогічної діяльності: суб'єкт і об'єкт педагогічного впливу, предмет їх спільної діяльності, цілі навчання і виховання та засоби педагогічної комунікації. Вони пов'язані між собою прямими й оберненими зв'язками. А до функціональних компонентів означеної системи Н.В.Кузьміна відносить: гностичний, проектувальний, конструктивний, комунікативний і організаторський [4, с.5].

Розвиваючи погляди Н.В.Кузьміної і враховуючи кільцеву структуру діяльності, О.А.Дубасенюк виділяє такі компоненти (етапи) виховної діяльності: 1) діагностичний; 2) проектувально-цільовий; 3) організаційний; 4) стимулюючо-спонукальний; 5) контрольно-оцінний [5, с.91].

Отже, професіоналізм виховної діяльності педагога - інтегральна властивість, що водночас означає і процес, і результат творчої діяльності, концентрований показник

особистісно-діяльнісної сутності вихователя, зумовлений мірою реалізації його моральної зрілості, відповідальності, професійного обов'язку.

Як свідчить практика, труднощі професійного становлення студентів пов'язані з осмисленням навчально-виховних проблем, що виникають внаслідок пошуку адекватних форм і методів педагогічного впливу, обґрунтованого педагогічного рішення. Для успішного виконання професійних функцій учителю необхідні високий рівень теоретичних знань, творче професійне мислення і ґрунтовний багаж загальної культури.

Готовність до виховної роботи включає як обов'язковий компонент потреби фахівця у професійному самовдосконаленні. По-справжньому освічений вихователь – це той, хто відчуває потребу постійно поповнювати свої знання, розвивати свої розумові здібності, вміє всебічно користуватися своїми інтелектуальними і творчими можливостями, професійними навичками.

Професійно-педагогічна компетентність у сфері виховання визначається вмінням педагога особливим чином структурувати наукові і практичні знання для ефективного розв'язання виховних завдань. Особистісні знання в такому разі є результатом розвинених здібностей і спрямованості, що впливають на сприйняття педагогічних явищ, ситуацій, а також на способи їх перетворення з наукових позицій.

Професійно-педагогічна компетентність, що є показником підструктури професіоналізму особистості педагога-вихователя, – складне утворення. До її основних елементів О.А.Дубасенюк відносить: 1) компетентність у галузі теорії і методики виховного процесу, зокрема його цілей, завдань, принципів, закономірностей, змісту, засобів, форм, методів, прийомів; 2) компетентність у галузі фахових предметів і знання того, як зробити процес навчання, зміст предмета провідним засобом виховання учнів; 3) соціально-психологічна компетентність у галузі процесів спілкування; 4) диференціально-психологічна компетентність у сфері мотивів, здібностей, спрямованості учнівської молоді; 5) аутопсихологічна компетентність у сфері достоїнств і недоліків власної діяльності і особистості. Зріла, сформована особистість педагога – вихователя – професійна необхідність, що зумовлена процесом пошуку способів формування особистості вихованця [5, с.95].

Поняття "професійно-педагогічна компетентність" вперше було введено в науковий обіг Н.В.Кузьміною [4, с.119]. Автор таким чином визначає професійно-педагогічну компетентність (педагога за фахом) – це "сукупність умінь педагога як суб'єкта педагогічного впливу особливим чином структурувати наукове і практичне знання з метою найкращого вирішення педагогічних завдань" [4, с.90].

Під виховною педагогічною компетентністю ми розуміємо єдність теоретичної, практичної, особистісної готовності майбутніх педагогів до здійснення виховної діяльності з молодшими школярами.

Готовність учителя початкових класів до позаурочної виховної роботи – це складне інтегроване поняття, що передбачає єдність теоретичної, практичної і морально-етичної підготовки майбутнього вчителя початкових класів до здійснення всіх видів виховної діяльності з учнями в позанавчальний час, установлення творчих зв'язків із різноманітними позашкільними закладами у справі виховання молодших школярів.

Кінцевим результатом готовності студентів до позаурочної виховної роботи, на наш погляд, є професійно-виховна компетентність, яка обіймає такі чинники (види компетенцій): когнітивно-виховна (у галузі теорії і методики виховного процесу, в галузі фахових предметів); конструктивно-виховна (в галузі процесів прогнозування, планування); регулятивно-оцінна компетенція (самооцінка своєї підготовленості, рівня вихованості, визначення шляхів професійного самовдосконалення).

На підставі означених чинників професійно-виховної компетентності вчителя початкових класів нами були визначені критерії і показники готовності майбутнього вчителя молодших класів до виховної роботи в позаурочний час.

Отже, професійно-виховна компетентність, готовність майбутніх учителів до здійснення позаурочної виховної роботи із молодшими школярами обіймає такі критерії, як

когнітивно-виховну (вміння визначати напрямки позаурочної виховної роботи, вміння добирати форми і методи позаурочної виховної роботи, вміння добирати адекватні методики позаурочної виховної роботи), конструктивно-виховну (вміння планувати позаурочну виховну роботу і складати сценарії, вміння аналізувати результати здійснюваної позаурочної виховної роботи), регулятивно-оцінну (вміння адекватно оцінювати свою виховну компетентність, контролювати і критично аналізувати результати виховної роботи, визначати шляхи професійного самовдосконалення, самовиховання) компетенції.

За висновком Г.В.Троцко, зараз існує чимало концепцій підготовки студентів педагогічних навчальних закладів до виховної роботи у школі. Це концепції: комплексного підходу, професійно-діяльнісного, інтенсифікації навчально-виховного процесу на основі цільового підходу, цілісності, цілісного "бачення" педагогічного процесу, виховання особистісної культури вчителя, формування педагогічної майстерності через спеціальні вправи в контрольованих умовах, професіоналізації поза аудиторної роботи з педагогіки [6, с.91].

На думку вчених, що досліджують питання теорії і методології професійної підготовки, пріоритетною формою розвитку системи освіти повинно стати створення інтегративних курсів, що віддзеркалюють динамізм сучасної наукової парадигми, багатогранність її внутрішніх взаємозв'язків. Сьогодні у структуруванні знань повинен використовуватися принципово інший підхід, а саме – філософська інтеграція різнорідних галузей знань і окремих теоретичних систем, точок зору на природу людини, суспільство (С.У. Гончаренко, Ю.І. Мальований) [7].

Отже, в умовах значно зміненого соціально-політичного та екологічного середовища до майбутнього вчителя висуваються більш широкі вимоги. Це не тільки володіння обсягом загальнонаукових і спеціальних знань, який постійно збільшується, але й моральна чистота, вимоглива доброта, душевна щирість, любов до дітей. Усе це має професійний статус. Успіх реалізації усіх ланок педагогічної підготовки студентів визначається впровадженням у практику навчання нових підходів до його організації і сучасних педагогічних технологій. Розробляючи і впроваджуючи нові технології у навчальний процес педагогічного університету, слід подбати про те, щоб змінити ставлення студентів до педагогічної роботи, стимулювати позитивну мотивацію і прагнення займатися позаурочною виховною роботою з повною віддачею сил і творчості, забезпечити ситуацію успіху для кожного студента.

ЛІТЕРАТУРА:

2. Григоренко Л. В. Формирование готовности студентов педвуза к профессиональной деятельности в процессе самостоятельной работы : дис... кандидата. пед. наук : спец. 13.00.04 / Л.В. Григоренко. – Кривой Рог. – 1991. – 162 с.
3. Лисенко А. Ф. Теория и практика формирования готовности студентов педагогических вузов к профессиональной деятельности. – дисс... доктора пед. наук: 13.00.0 / А. Ф. Лисенко. – К., 1996. – 412 с.
4. Курлянд З.Н. Формирование и развитие профессиональной устойчивости учителя : дис... канд. пед. наук : 13.00.04 / З. Н. Курлянд – Одеса, 1992. – 193 с.
5. Кузьмина Н. В. Профессионализм личности преподавателя и мастера производственного обучения / Н. В. Кузьмина. – М.: Высшая школа, 1990. – 119 с.
6. Дубасенюк О. А. Концептуальні положення теорії професійної виховної діяльності педагога / О. А. Дубасенюк // Педагогіка і психологія. – 1999. – № 4. – С. 91.
7. Троцко Г. В. Професійно-педагогічна підготовка студентів до виховної роботи в школі / Г.В. Троцко. – Харків, 1995. – 184 с.
8. Гончаренко С. У. Інтегроване навчання: За і проти / С.У. Гончаренко, Ю. І. Мальований // Освіта. – 1994. – 16 лютого. – С. 2 – 3.

Казанжи И.В.

**ФОРМИРОВАНИЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНО-ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ
БУДУЩИХ УЧИТЕЛЕЙ НАЧАЛЬНЫХ КЛАССОВ В КЛАССИЧЕСКОМ УНИВЕРСИТЕТЕ**

В статье раскрывается значение компетентного подхода в подготовке будущих специалистов в классическом университете; раскрыты составляющие профессионально-воспитательной компетентности учителей начальной школы.

Ключевые слова: компетентный подход, профессионально-воспитательная компетентность, готовность к воспитательной работе.

Kazanzhy I.V.

**THE FORMATION OF THE PROFESSIONAL PEDAGOGICAL COMPETENCE OF THE
ELEMENTARY SCHOOL TEACHERS IN THE CLASSICAL UNIVERSITY**

The article is devoted to the meaning of a competent approach in the future specialists' training in a classical university; the components of school teachers' professional educative competence are described here.

Key words: competent approach, educative competence, readiness to the educational work.

УДК 371.13+37.015.3+372.461

Койчева Т. І.

**ВИЗНАЧЕННЯ ФЕНОМЕНА КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ
ВИКЛАДАЧІВ ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ В КАТЕГОРІЯХ
СУТНОСТІ ТА ІСНУВАННЯ**

У статті розглянуто методологічні засади дослідження корпоративної культури викладачів педагогічного університету в категоріях сутності та існування.

Ключові слова: корпоративна культура, методологічний аналіз, категорія сутності, категорія існування.

Встановлення меж пізнаваного об'єкта, тобто його якості, становить першу і найважливішу задачу будь-якого дослідження. Проте вже в самому тлумаченні філософського змісту категорії якості міститься вказівка на те, що будь-яку якість не може бути розглянуто і зрозуміло як щось непорушне, раз і назавжди дане. Підкоряючись загальним законам діалектики, воно неминуче, за певних обставин, виникає з небуття, розвивається, кількісно нарощуючи прояв своїх найважливіших характеристик, набуває рис зрілості і за певних обставин зникає, переходячи у нову якість, новий стан. Очевидно, що даним закономірностям об'єктивно підпорядковується процес формування і розвитку корпоративної культури викладачів педагогічного університету.

Згідно з положеннями діалектичного матеріалізму, джерелом всякого руху є єдність і боротьба протилежностей. Породжуючи протиріччя в самому предметі і його стосунках з зовнішнім середовищем, вони вирішуються в ту чи іншу сторону, приводячи тим самим предмет або річ у рух. Однак не будь-який рух може бути визнано розвитком, так само як і не кожне розв'язання протиріччя може стати джерелом цього розвитку.

Наукова та суспільно-історична практика дозволили встановити, що рушійною силою розвитку, його джерелом стають тільки ті протиріччя, які об'єктивно і безпосередньо пов'язані із сутністю самого предмета, речі або процесу. Суперечності, які є похідними в бутті цих речей, до такого розвитку не приводять. Тільки протиріччя сутності породжують розвиток якості. У зв'язку з цим виникає необхідність у більш детальній обговоренні феномена корпоративної культури викладачів педагогічного університету в обсязі змісту категорії сутності і гносеологічно пов'язаних з нею категорій явища та існування.